

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1626

Cap. XI. Quam sit certum impulsus ac desideria Religionis ex motiuis prædictis, esse Dei vocationes: & quænam consultatio sit adhibenda ad eadem executioni mandanda

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45802)

idem Dominus consolationis verba ad ipsius cor loquetur, vt possit cum Dauide dicere: *d Cor meum & caro mea exultauerunt in Deum viuum.*

» Cùm igitur quæ hæcenus diximus, ita verè se habeant: vellem pigro
» ignauos interrogare quid eos retardet, quò minùs audiant statim diuinam
vocationem: Ad vitam (ait S. Basilus) vocaris: cur vocantem refugis: Ad
gentium donorum participationem inuitaris: cur ea cõtemnis? regnum ce-
lorum patet, qui te vocat fidelis est: vt, quod promittit, adimpleat: iter, cui
auxilijs ab ipso præstitis, est facile: non opus est prolixo tempore, non tra-
sis magnis, nec labore magno: quid igitur te retardat? cur times iugum labo-
pere, sicut vitulus indomitus? atten de, quòd sit suaue, nec premax certum
potiùs portantem alleuiat: suppone igitur ei collum, vt sis torus Christo sub-
iectus: *e Gusta, & videbis, quam suavis sit Dominus; & quam dulcis sancti-
tatis Mellis dulcedo non potest verbis explicari: degusta illad: & opere iplo car-*
f Eccl. 5. 3. est in sanctam religionem. Non multum temporis consumes in ad discenda
scientia, quæ ibi traditur: & inuenies gratiam, solatium, ac dulcedinem præ
anima tua, in hac vita, & in futura.

CAPVT XI.

*QVAM SIT CERTVM IMPVLSVS AC DESIDERIVM
religionis ex motibus prædictis, esse Dei vocationes: & quanam consultatio
sit adhibenda ad eadem executioni mandanda.*

CVM hæcenus omnia motiua proposuerimus: quæ diuina vocatio
proponere solet, quos vocat ad religionis ingressum: operæ precium
erit, iam constituere de certitudine, quæ in huiusmodi vocationibus
esse potest, quòd sint verè Domini nostri; non verò ficti alicuius, aut fallaci
spiritus. Hinc enim (vt primo capite dictum est) vis ac ratio dependet
hoc statu vtiliter & fructuosè viuendi. In quo si quod dubium superfit, re-
pedit eum statum non priùs eligere quàm tale dubium deponatur, quæ
modum sanctus Laurentius Iustinianus prudenter admonet dicens: Voca-
tus ad certamen vitæ religiosæ, non repente assensum præbeat; sed priùs con-
tificari de ipsa vocatione conetur: vtum à Deo sit infusa, an aliunde immu-
sa. Non enim omni spiritui est credendum; neque cuncta desideria, quæ
bona ex se esse censentur, sunt opere perficienda. *a Probare* (ait sanctus Iu-
annes *spiritus si ex Deo sunt.* Nam status & nouæ institutionis inconsiderata
mutatio, commendabilem tardè sortitur effectum; profectusque singulari
maxima in illo cum difficultate colligitur. Porro si in illa status mutatione,
quæ accuratissima consideratione & consilio peragitur, tentationum im-
pugnationes, & spirituum immundorum non desunt insultus, & pericula
incurantur.

Li. de Obe-
diencia c. 6.

»

»

»

ai. Ioan. 4.

»

»

»

»

»

»

»

»

»

»

»

»

»

»

»

»

»

»

»

»

»

»

»

»

»

»

»

»

»

»

»

»

»

2.2.9. vlti.
a. vlti.
3. Psal. 147.
10.

5. Luc. 11. 16.

homines in terram reclam. Cum igitur Religio sit terra sancta, & statum sanctitatem omnino quaerendam destinatus: Spiritus sancti exit opus proprium talia desideria inspirare, & per tales vias hominem deducere, quae eam perducant. Deinde, cum Dæmon sit huius mundi princeps: non est credendum eum instigare & impellere homines, ut mundo relicto, transirent ad partes & obsequium Iesu Christi, amplectentes eum statum, qui in omnibus omnibus ipsius Dæmonis desiderijs aduersetur: *hominem enim regnum seipsum dimisum desolabitur.* Quod si vnus Dæmon alium loco pellat, non poterit eius regnum permanere. Quid autem aliud faceret Dæmon, qui hominem ad religionis statum instigaret: nisi regnum suum diuidere; & bellum gerere cum ijs, qui in eo toti sunt positi, ut illud amplificent: quod nunquam ipse est facturus: ne seipsum impugnet, in ea praecipue re, quae non solum bona est, sed etiam perpetua; & obstringit ad multa exercitia heroicæ fortitudinis perpetuo exercenda. Quod si quando (quod tamen rarissimum est) figurans se in Angelum lucis, vere ad Religionem instigaret: quatenus intentio sit peruersa, non nocebit nobis (vult Sanctus Thomas); sed in instigationem sequi: cum tendat ad rem ad eam excellentem, ad quam bonus Angelus, & ipsemet Deus impellere: cui meritò est fidendum, quatenus si hostis instigatione, in eiusdem detrimentum, nostram verò utilitatem conuertet, ita ut breui poeniteat eum facti, & suggestionis suae. Ad cuius veritatis confirmationem spectat rarus quidam casus, qui ad meam peruenit notitiam de quodam iuvene habente apud se Dæmonem quendam ex ijs quos familiariter appellat, qui illum instigauit, ut certam quandam Religionem ingrederetur: adducens ad id persuadendum mille rationes, & comoda quae illi essent euentura. In qua tamē re Dæmon non quaerebat ipsius iuuenis bonum; sed eum volebat, tanquam instrumento, ut alios deciperet. Deprehensus autem fuit eius finis: cum iuuenis ex religiosorum consuetudine & familiaritate inciperet pietatem colere, Deoq; serio seruire: cepit enim Dæmon ei suadere Religionem desereret; idq; maiori multo instantia, quam prius adhibuerat ad persuadendum ingressum: & re ipsa id ab eo obtinuit.

I.
Vocatio per
affectum.
In Duce spi-
ritu.
Tract. 1. c.
12.

SED vt exactius hoc adhuc intelligatur, perpendendum est, quod inspiratio diuina, & interior ad Religionem amplectendam vocatio, duobus modis ad faciendum inuitat, & allicit. Primus est sculpendo in voluntate vehementer quaedam affectum Deo perfecte seruendi. Qui affectus omnia indicia seculi quae boni spiritus inspirationes habere solent. Nam mirum in modum commutat cor, & à rebus huius seculi illud euellens, allicit ad caelestes; mortalia carnis & sanguinis propensiones; cupiditates bonorum fortunae, deliciae honoris, & libertatis; contra verò viua accendit desideria paupertatis, castitatis, obedientiae, ac humilitatis religiose; magnam adfert pacem conscientiae.

verius letitiam, spiritus fervorem, magnanq; animi fortitudinē & conatū ad superandas oēs difficultates, & inpedimēta occurrētia, in deserendo mūdo & Iesu. Christe amplectēda. Quæ omnia, impossibile est ab alio spiritu procedere, quam spiritus; cuius vox sonat ubi vult, & quidquid vult efficit. Quamvis autem huiusmodi desideria admisceantur aliqua desideria & respectus temporales; aut necessitas aliqua corporis difficultas, quæ ipsū affectum excitarent; aut etiā aliquis maligni spiritus impulsus, indirectē eundem affectum promouentis; non tamen propterea oēs illi definit esse Dei. Humani enim respectus & corporis afflictiones, ac Dæmonum suggestiones non sufficiunt, ad eorū hac ratione immutandum; nisi Spiritus sancti impulsio interne illud excitaret; & Patris omnipotentia vi quadam interna animandoceret, ad sequendum Christum; vt supra est dictum. Cuius illud est bonum testimonium ac testimonium: quod deficiente hac interna inspiratione ijs, qui in mundo versantur; quamvis adhiat eadem rationes & necessitates: non tamen sufficiunt eorum corda permutanda, nec à rebus, quibus affectu adherent, euellenda.

Secundus modus, quo vocatio diuina ad religiosum statū suscipiendum mouet, est cum hominis intelligentiam illustrat, & rationibus efficacissimis docet, expedire ei illū statū amplecti; voluntatē interim relinquens aridā, & abiq; tenera dulcis; affectione, ad amplectēdū quod intelligentia proponit, & ipsa ratio dicitur; ed quod graue sentiat repugnantiam, & exequendi timore terreatur; exequitur tamen, & paret eū in modū, quo Loth & Sodomis exire fuit coactus, repugnante quidē omni suo appetitu & affectu; sed necessitate compullus, quæ exire cogebat; ne cū Sodomitis caelesti igne periret: & similiter sicut nauigātes, vrgete tēpestate, oēs suas facultates & bona, quæ in terra habent, ad mare proijciunt, vt eā alluient. Quamvis autē modus hic vocatiōnis nō æquē sit lauis ac dulcis, atq; prior: est tamē in se certior ac securior, & ab omni suspitione, q̄ malus spiritus partē aliq̄ in ea habeat, expeditus: t̄ pot̄ eise opponit, & pro viribus eā conatur impedire. Est etiā firmior ac certior: vt que nō imitatur teneriorib⁹ affectib⁹, qui solē facile pertranseat, sed viuis efficacibusq; rationibus, quæ permanēt sēper; & veris solidisq; & intractabilibus, ex qua vult iustus, & super eā fūdat vitæ suæ ædificiū. Ad hoc solē esse mod⁹ hic magis meritor⁹ certiusq; charitatis & amoris in Deū testimoniu; quā abiq; consolationibus sensibilibus offert homo quicquid habet, vt ei sequi, magisq; placere possit. Quemadmodū etiā inter Martyres, illi valde eminet, qui abiq; huiusmodi sensibilib⁹ solatijs mortem tolerarunt, suum imitātes Ducem & Magistrum Iesum Christum D. N. qui ad mortē crucis obtulit sese prompta & constāti voluntate, sed omnibus precibus solatijs exuta; quæ alij Martyres in suis cruciatib⁹ copiosa habuerūt.

Ex his facile apparet in quanto errore versentur ij, qui sibi persuadent, se non vocati à Deo ad statum religiosum, nisi tenera huiusmodi ac feruentia & amplectēdi desideria sentiāt: sicut magnus esset error, existimare, Deū nō vocare peccatores, vt conuertātur; nisi eū tenera huiusmodi desideria, pœnitentiā pro suis peccatis agēdi, ipsis largitur. Nā vox Dei interdū liquefacit cor,

2.
Vocatio per
rationes.

Hic mo-
dus priore
certior.

c Rom. 1.17

facitq; in ipsius amore feruere: interdum autem non eò vsque progreditur sed docet illud tantum; animumque addit ad id obeundum, quod est opus obsequij: interdum omnes occurrentes difficultates expedit; interea aliquas superandas relinquit: vt ipsi pugnantibus, naturaq; repugnans vincens meritum creseat. Nam qui Matthæum ad eò efficaciter vocauit vt magna cum sua voluptate res omnes suas relinqueret, institueretque lenissimum d. *conuiuium* in signum lætitiæ, qua eas relinquebat; idem discipulos vocauit, qui cupiebant redire, & curam gerere *e parentum, & rebus domesticis* disponere, quos ipse exhortatus est, vt huiusmodi officia depositis, superatisque omnibus, quæ occurrebant difficultatibus ipsam querentur. Qui autem in inijs *venue* pugnant, consequi solent solam consolationes suæ vocationis tunc temporis, cum maxime illis est vtilis præmiæ autem, quod solis remis navigare cœperunt, confidentes vt Dei: citius accipiunt centuplum, quàm alij, vt expansis velis, & secundum puppim vento prosperè progrediantur, suamque navigationem feliciter expeditant.

§. II.

Vocatio ad Particulares Religiones.

SE non fortè quis dubitet: an eadem sit certitudo cuiusvis vocationis, & inspirationis ad Religionem particularem, ad quam sentit se propendere? sæpe enim euenit, vt inspiratio ad opera virtutis in genere sit applicatio autem ad hæc vel illa particularia sit Dæmonis, aut proprii ritus. Quare euenire posset, vt ipse Deus feruentia nobis inspiraret ad Religionem; Dæmon autem instigaret ad minùs perfectam, aut immoderatam adeundam, in qua perfectionis feruor intepescat; aut eam ingratam, cuius Institutum constitutioni nostræ naturali magis repugnet, ut vires nostras excedat: ne in eo perseueremus. Quod eueniret, si desiderium & quærentem solitudinem, incitaret hostis ad eam Religionem amplectendam, quæ agit cum proximis; aut contra, naturaliter propendens ad agendum cum proximis impelleret ad eam Religionem, quæ pro solitudine; & hominem alioqui debilem incitaret ad Religionem arduiorem, & seueriorem, quàm eius complexio ferre posset; & hominem vehementibus passionibus ex natura agitarum induceret ad Religionem arduiorem, quàm eius necessitas exigat. Quamobrem optime S. Thomas quamuis necesse non sit, alios consulere ad examinandum & approbandum propositum suscipiendi statum religiosum: expedire tamen, ad illud suscipiendum, alios consulere: tam quoad ipsum modum executionis, quàm Religionis eligenda; cum in vtroque subesse possit deceptio. Verum

d Luc. 5. 29.
e Mat. 8. 21
f Luca 9. 55

2. 2. 9. vlti.
a. vlti.

men, quod cum inspiratio eodē tempore & eadem vi & efficacitate, altero ē
 in quibus prædictis modis ad statū religiosum & in particulari aliqua Religio-
 ne suscipiendū, incitat, & impellit: verisimile valde est, vtrameq; partē ab eo-
 dem spiritu provenire. Cūq; enim ad ipsum Dominum nostrū spectet, homi-
 nis vocare ad Religiones; cognoscat autē cuiusvis hominis complexionē &
 facultatē ac talentum; ipsius providentiæ erit, vñquēq; ad eam Religionem
 inducere, quæ ei expedit. Cuius rei bonū erit iudiciū, si & in genere, & in par-
 ticulari illum statum simul inspiret. Et in eo casu non est, quod quis hæreat
 & vereatur defectum viriū suarum spiritualium: qui n. ipsum vocat; eas præ-
 bebūt; neq; est hærendum, quod Religio illa particularis sit alijs minū per-
 fectior; nō enim vult Deus oēs ad id q. perfectius est, vocare; & quamvis aliqua
 Religio sit imperfecta; erit tamē perfectior, quā sit vita secularis. Nec tutū
 est, propterea maioris perfectionis relinquere Dei vocationē: nam aut is nō
 perseverabit in perfectione, ad quā vocatus nō est; aut non cū tanto profes-
 sione. Et quemadmodū S. quidā Abbas dixit: præstat esse in professione minū
 perfectā deuotū, quā in perfectiori indeuotū. Sæpe aliās tolet Dominus no-
 strus suos impulsus diuidere ita, vt Religionis desideria in genere inspiret,
 non tamen Religionis in particulari: & potius tam dubios nos circa secun-
 dum relinquit; quā certos circa primum. Item aliquando inspirat ratio-
 nes, quæ aliquo modo nos ad statum religiosum inducunt; non tamen om-
 nino nostrum intellectum conuincunt: quia alia nobis pro contraria parte
 occurrunt; quæ nos reddūt omnino perplexos. Et aliquando ipsa desideria
 Religionis, quæ sentimus, aded sunt debilia ac leuia, etiā si sint diuturna: vt
 hæteamus, nec de eorum executione aliquid certi statuamus. In quibus casi-
 bus meritō adhibebimus documenta illa & regulas positas in primo tract-
 u. 2. tomi, & ad particularem hunc statum applicabimus. Inter quæ documen-
 ta maximi momenti est illud, quod S. Laurentius Iustinianus adfert: Vocati,
 inquit, ad mundi contemptum, & ad obedientiæ gloriolum conflictum, dis-
 cernendorum, spirituum regulam nequaquam contemnant: verū neque
 ipsi eandem se habere confidant. Rara vtiq; virtus est, & paucissimis colla-
 ta illis videlicet, vt arditror, qui sunt corde humiles, mente puri atque ten-
 tationibus varijs diutissimè probati. Donum quidem Dei est, & à sancto pre-
 rogatum Spiritu: non minū ad aliorum, quā ad ipsorum recipientium v-
 silitatem. In rebus igitur arduis, & præsertim in renunciatione sæculi, & in
 arripienda institutione nouæ vitæ, nullus sibi in se propria credat: sed eorū
 acquiescat consilio, qui ex diuturna colluctatione victorum, & adepta virtu-
 tum corona, (spiritus in se nihilominus operante sapientia) discretione pol-
 lunt, ac proximorum dilectione flammescunt, atque religiosorum morum
 puritate clarescunt. Porro qui tales sunt, errare vix possunt: cū videlicet

Apud Cassi-
Collat. 19.
cap. 4.

Cap. 5.
Lib. de O-
bid. cap. 26.
Cui gratia
desur. dis-
cernendi
spiritus.
c c
c c
c c
c c
c c
c c
c c
c c

22 non nisi oratione prauia, & cōsiderata personarum qualitate, Spiritusq; be-
 23 ſti directione, ſententiā ſuam proferant. Ipsi etenim tanquam veri homines
 24 & ſub paracleti diſciplina eruditi, nolunt ex proprio ſenſu loqui; ſed q̄ dī-
 25 nā iudicauerint eſſe placitū voluntati: quam utiq; excluſi affectione penam
 26 interuenientibus quoq; ignitis precibus, intelligere ac perſcrutari conantur.
 27 Hoc quippe Propheta figuratiſſe expreſſit, cum dixit de quatuor illis ſpecie
 28 animalibus: quōd a *cum fieret vox ſuper firmamentū, animalia ſubmittuntur ad
 29 ſuas: ut videlicet perſpicaciūſ, atq; quietiūſ internæ aſpirationis aff. etiā in-
 30 telligere valerent; & iuxta eā loqui. Nam qui à ſemetipſo loquitur, frequenter
 31 ſententias proferendo præcipitat; & ipſos interrogantes errare facit. Quam
 32 obrem oportet neophitū, & ad ſæculi contemptum vocatum, ſententiam
 33 mancipare conſilio: eorū ſcilicet, qui ſint opere & eruditione probati; q̄
 34 nequaquā propriæ Religionis commoda, ſeu augmentum; ſed animalia
 35 cra perquirant. Ipſis namq; cuncta ſui cordis arcana patefaciant, ante de-
 36 berationē de ſe faciendā. Ipſis (inquā) referent corporis valetudinem, mor-
 37 tis conſtantiam, deſideriorū ætus, propoſiti perſeuerantiā; & vniuerſa que
 38 ad vtriuſque hominis attinent qualitatem; quæ proſectō conſultorem præ-
 39 uem, & idoneum minimè latere conueniunt. Hæc S. Laurentius Juſtinianus
 40 Ex his facile deducitur, (vt S. Thomas bene aduertit) cū circa hanc
 41 mutationem dubia occurrunt: non eſſe conſilium ab ijs petendum, qui
 42 ſunt eam impedire: quales ſunt parentes, cognati, & amici ſecundum carnem.
 43 Nam vt S. Gregorius cuidam Venatio, amicos tuos conſulenti vt religioſe
 44 deſereret, ſcripſit: de cauſa vitæ conſilium à fautoribus mortis quaeris: quod
 45 dum non te, ſed res tuas diligunt: nulla tibi, niſi quæ ad tempus placent, con-
 46 ſilium dantur. Si conſiliarium quaeris, mei ipſum accede: nullus enim conſiliarius
 47 poteſt eſſe fidelior, quam qui non res tuas, ſed te ipſum diligit. Ijs qui huius
 48 modi homines conſulunt euenit, quod Chriſtus Dominus noſter dixit: *cæcus
 49 cæcus ducatum præſtet, ambo in foueam cadunt.* Cæci ſunt ad præbeant
 50 conſilium in rebus noſtræ ſalutis ac perfectionis, qui amore tantum carum
 51 nos diligunt, valde que ſunt rebus terrenis addicti. Hic enim amor excoecat
 52 oculos animæ; nec patitur eos aliud videre, quam quod eſt carni & ſanguini
 53 plauſibile. Si itaq; eos adhibemus conſiliarios, noſtrarumq; actionum ducem
 54 ces: & illi & nos incidemus in profundam deceptionis viam in hoc munda-
 55 do; & poſtea in ipſum infernum. Illi quidem, quod malè conſuluerint, nos
 56 autem, quod eorum conſiliū ſecuti fuerimus. Quare, qui deſiderat has ducem
 57 profundas foueas euitare: conſiliarium accipiat non cæcum ſed perſpicacis
 58 oculis præditum, ad veritatem agnoſcendam; & corde forti ad illam in
 59 vilo reſpectu proferendam. Per huiusmodi enim conſiliarios ſolet Do-
 60 minus noſter voluntatem ſuam ijs manifeſtare, qui eam inuenire optant.*

a Exech. 1.
 25.

1. 2. q. 189.
 10.

1. ib. 1. Epist.
 13.

b Mat. 15.
 14.